

ming kwam over Huib. Hij liet zijn rechterhand langs haar schouder tot in haar warmen hals gaan, steunde haar hoofd — liet zijn hand er omheen blijven.

„O, heerlijk!” fluisterde ze. „Die hand!”

„Nu dan, Lieneke?” Huib bukte een weinig, en even, met reikende lippen, beroerde haar linkerslaap. Stond dan langzaam op. „Ja-ja”, zei Pauline. En huiverde.

Het werd een dralig afscheidnemen. Zwijgende pauzes in beider bewegingen. Een enkel woord, onnoodig gedempt. Zij hielp hem in zijn jas.

„U.... je komt gauw weer 'is terug, hè?” Hij keerde zich naar de deur, deed een stap-of-twee, stond dan stil en keek om.... Hun blikken grepen elkaar....

En nóóit later hebben zij zich kunnen herinneren, hoe, precies, het was gebeurd. Maar in het volgende oogenblik, zonder een woord of kreet, waren ze in elkanders armen, diep en ver in elkanders armen, en lachten, snikten, kusten.... en kusten weer....

„Liefste! Liefste! Hou je waarachtig van me?”

„Natuurlijk! Hoe zóu ik toch anders....!”

„Maar ik ben vijf en twintig jaar ouder!”

„Och, jij! Jonger dan ik ben je!”

(Wordt vervolgd).

